

EL SO CHRISTOFOL , LLAURADOR RICOT DE LA RI-  
bera ; Goriet son fill Estudiant de primer añ en Philosophia ; y  
el seu Criat Perelase determinen entrar en Valensia á veure la  
gran Festa , y Prosesó de Sen Visent Ferrer. Pero al mateix temps  
el so Christofol porta també entre sèlles un assumptét de  
banderilla , que farà present á su tiempo.



*Gor.* Pare , y vostè es determina ?

*Chr.* Qui no entè no en pert, Goriet;  
fas conte que el temps que em queda  
bull divertir-me. *Gor.* Está bien.

*Chr.* En Valensia tinc de entrar  
à cost , y costes. *Per.* Ben fet.  
Yo també em ficarè en mich.

*Gor.* Pues tù à què , ni pera què ?

*Per.* A què ? à mirar quant se fasa.  
Pera què ? pera à son temps  
eixir en les mehues fresques,  
y ferlos riure à vostès.

*Gor.* Un brabo paper faràs.

*Per.* Pues no serè yo el primer,  
que fent la Opera bufa,  
vist , pasecha , mencha , y beu.

*Chr.* Te rahò , y també ha de vindre  
per ser presís al intent.

*Gor.* Es molt el so Perelase.

*Per.* Vostè mo diu , y aixi es.

Pero ya estàn fets els contes,  
pregunto , de ahon pararèm  
pera menchar , y dormir,  
y que no nos delmen res ?

Perque dihuen , que à Valensia  
sol acudir tanta chent  
al repiquèt de una festa,  
que trau capa el que no entè,  
y li afayten el bolsillo  
à un Music , que es quant pot ser.

*Gor.* No faltarà taula , y casa.

*Chr.* No sabs tù , que yo à Goriet  
li pague costa en Valensia  
perque està estudiant primer  
añ de la Philosophia ?

*Per.* Pues sent aixó ya estèm be.  
No faltaràn francacheles.

*Chr.* Es amic dels dos aquells  
Estudiants tan coneguts,  
y en tot tan homens de be,

que es diuen:-  
**Per.** Cuerpo de taules!  
Tots la costa pagarèm  
en Capuchins.  
**Chr.** Perquè, tonto?  
**Per.** Perque de segur Goriet  
es de la Esquadra del Motus:  
Colechals del sent per sent,  
que paguen costa en Chesus,  
en Sen Domingo, el Remey,  
Sen Fluchensi, la Corona,  
Capuchins, en Sen Fransès,  
y tenen taula parada  
ahon se tiren de repès.  
**Chr.** Gran fortuna es eixa, Pere.  
**Gor.** Si arribares à saber,  
en eixa Esquadra, quins homens  
han anat, y lo que han fet  
et pasmaries. **Per.** Canonches  
ne anirien lo que meñs  
de aquells de les paradetes,  
que els fan darrere un chiulet.  
**Gor.** Pues nò, no ho prengues à risa.  
**Per.** Ya sè que es així mateix.  
Mes, entengamse, à Valensia,  
segurament, à què anem?  
**Gor.** A veure Prosesó, y Festa  
del gran Sen Visent Ferrer.  
**Per.** Pues per lo tanto es presís  
mirar ahon se posa el peu,  
perque no nos encrehuellen,  
y nos afayten també.  
**Chr.** Per dos fins vach à Valensia:  
à eixes Festes el primer:-  
**Per.** Yo so el que porte la esquella.  
**Chr.** Y à vengar luego despues  
una inchuria, un gran agravi.  
**Per.** Pues de això yo no sé res,  
pero si es *causo de honore*  
hasta pedre el sarahuells,  
que yo sempre en qui vach vach.  
**Gor.** Pues, Pare, espriques vostè.  
**Chr.** A daixò vach, tingáu conte:  
Añs arrere no ignoreu,  
que els meus Cosins Sento, y Tito  
en lo Poble varen fer  
de les Festes deis Infants

un rahonament prudent,  
que fon estimat à fondo  
de Propis, y Forasters.  
Els han mort, mes yo he heretá  
aquell tan formal servell,  
y es la causa que ara sènta  
tot quant diuen contra ells.  
Dos finchits, dos paparruchos  
han eixit al temps present  
donant à entendre à la Plebe  
ser ells aquells per aquells  
Sento el Formal, y el gran Tito  
Bufalampolla. **Per.** Mal fet.  
Yo de sentensia els donàra  
colgarlos en un femer.  
**Gor.** Es assumpte indecoròs;  
pues be à compondre el mateix,  
que un atre que en firma falsa  
extràu porsió de diner.  
**Chr.** Quànt Tito ha mogut pendensies?  
Quànt en Madrit sa vist ell?  
Quànt ha estat Tito en presidi?  
Quànt ha parlàt, ni ha dit res  
contra Festes de la Cort?  
Tito era home de be,  
y no tachaba à ningù,  
ni en los seus rahonaments  
dia *Dimonis, Diables,*  
*cuernos,* ni atres indesents  
termes, com els dos fenchits  
parlen en los seus papers.  
Tito *orinar la montera,*  
ni burlarse à dos per tres  
de moltisims, fent lo bobo,  
baix capa de equivoquets?  
Malquistant als Abogats;  
y als Ofisials de Barbér  
*enbiantlos à presidi,*  
y que queden en lloc de ells  
à *afaytarnos les Selleres?*  
Qui ha vist tan brut pensament  
Parlant dosentes machades  
en castellà, y fora temps;  
no mes pensant en factàr  
siga carn, ó siga peix;  
com un Bufó de Comedia  
fent ya el tonto, ya el entés.

Cóm puc yo sufrir que es diga  
tal dels meus Cosins , Goriet ?

*Gor.* Yo si que abia oit algo,  
pero no tan per esténs;  
y em pareix poca criansa,  
ò no entendre , que un imprés  
ha menester molta llima  
de un Sensór sinse interés,  
pues no es lo mateix parlar  
en lo cànter::- *Per.* Ta , Goriet:  
á mi ya em cluyxen els osos,  
oïnt tal dels contrafets  
Sento , y Tito ; y li retruque,  
que es mes mal del que pareix.

*Chr.* Pues encara pasa , y diu,  
que aqui no parega be,  
que es *penche*.

*Per.* Que es trenque el coll  
ell , la ploma , y el tintér,  
pues les sehues bachanades  
no ham de aguantarles à reu.

*Chr.* Y quánt diu , que li donáren  
aygua de cals els Lleters ?

*Per.* Es mentira , yo en bach veure,  
y era llet bona. *Gor.* Diu be;  
lo contrari es ignominia.

*Chr.* Y del Arc dels Mercaders  
de Vara , quánt no se burla ?  
Pues lo Altar dels Tintorers,  
realsantlo , el vitupera:  
y també fa lo mateix  
dels Cavalls del Consulát,  
y del Sombrero del::-

*Gor.* Quiet,  
que eixe Señor no es nomena  
de fisgonada.

*Per.* Goriet,  
si tñ em deixáres parlar::-

*Gor.* Tñ en asó no fas paper.  
Yo prou sént , que un Valensiá  
als seus Patrisios ofén,  
en lloc de honrrarlos en tot.  
Qué dirán dels tals papers  
quant els Forasters els llixquen ?  
Quant podia aber estés  
el rasgo de ploma à honor  
de Valensia , y eminent

**Homens , que en literatura**  
de les Facultats à reu,  
en tots los temps han florit;  
y que els tenia presents  
alli en la Universitat  
adornada la parèt,  
ho pasa en la bufonada  
de dir : *Còm naps cullirè,*  
*si fas plantèr de tomates ?*  
*Han de eixir presisament,*  
*de Universitats , Canonches.*

*Per.* Y de caps grosos també  
pilons pera tallar carn:  
hay conseptes tan valents !  
Y es deixa à un costat les boles,  
rams , draps de ras , y papers.

*Gor.* Lo meñs es aixó.

*Per.* Pues digues.

*Gor.* Manifestar per esténs  
els grans homens que alli abia,  
que han existit , y existents  
en esta Universitat:

( de qui Sen Visent Ferrer  
fon el Patró , y Fundador )  
Un Mayàns del nostre temps  
Bibliotecari Real.

El Señor Perez Bayèr  
Mestre dels Reals Infants;  
Bibliotecari també;

Deà , y Canonche en Valensia.  
Un Garcia , que estiguè  
honorat Meche del Rey;

ocupant el mateix puesto  
tambè el célebre Piquèr.  
Un Beltràn Inquisidor  
Cheneral , puesto eminent.

Tormo de Oriola Obispo.  
De Barselona Climent.  
De alli mateix el gran Sales.  
De Solsona Obispo es  
el Agustino Lasala.

Borrull , que mitrà també::-

*Per.* Si aixi vas , no acabaràs:  
Váchan hu per tots : lo intent  
ya es vist. *Go.* Pues no ha de callarse  
donaba à tots llument  
el Anchel Thomàs de Aquinos

no per, de esta Escola, ser,  
sino per ser de la Escola  
en cheneral el nivell.

Presidint à tals Varons,  
com el blanc de tots à reu,  
aquella gran Mare Verche,  
que desde el instant primer  
de la sehua CONCEPSIÒ  
fon purissima à no mes;  
perfectissima à lo sumo;  
ni un instant de pensament  
en desgrasia del Altisim,  
ni esclava de Lusifer.

*Chr.* Pues feu molt be de elechirla  
Patrona de España el Rey.

*Gor.* Y obtengut el vot del Papa,  
en Lletania afixquè  
el *Mater Immaculata*.

*Per.* Mes me estime això, que res.  
Coses tan grans se deixaba?

*Gor.* Ya en mosegar se detè.

*Chr.* Asò no cab en la rasa  
de mons parents, capte greu!  
Este modo de pensar,  
mà formalitat no el tè.

*Gor.* Ya bach sentint el assumpte.

*Per.* Ya em gruñen à mí els budells.

*Per.* Pues si es veritat que Tito  
diu à Sento en un verset:

*Eu, què nos volen capar?  
que yo tot ho sofrirè  
meñs aixó. no mereix Tito  
un bos, y un chipó albardèr!*

*Gor.* Yo ho he llechit.

*Chr.* Gran machada.

*Per.* Asò al ultim vindrà à ser  
un caragol sinse molla:  
ruido, y sustancia res.

*Gor.* Ya li diu Sento Formal  
à Tito: *lo millor es  
despachar la sardineta,*

*y que diguen. Per.* Gran consell!

*Chr.* Si això diu Sento el Formal,  
el Bufador qué ha de fer?

*Per.* Qué ha de fe? als Masers darlos  
el titul de Dolsayners;  
*ab ses donsaynes de plata,*

*y ab tans penchants cascabels.*

*Chr.* Eixe si que mereixia  
un presidi. *Per.* Y no els Barber  
dels que diu, que res no feren.

*Gor.* No es així; pues váren fer  
un dinar molt esquisit  
de escudella, olla, y mes  
un bon principi, dos postres,  
tres rollos, y un sisonèt  
pera cada Pobra presa  
en la Torre de Quart. *Per.* Qué  
va ser allò que portáben  
en tan gran compañament  
de dolsaynes, y banderes,  
y atra musica exselent  
de bombos, clarins, y trompetes,  
sonalles, y platerets?

*Gor.* Y Locos del Ospital  
vestits de gala també  
pera portar el menchar,  
que anaba tan curiosèt  
plè de murta, flors, y rams;  
presedint bisarrament  
els Oficials, que la Chunta  
Comisionats elixquè.

*Gor.* Be que ya es traten de B  
el hu al atre; y també  
li diu Sento molt formal  
à Tito (perque beguè  
el *vino puro* en los Frares,  
y parlaba molt) *yo crec,  
que tú ya estabas borracho,  
y encara et dura. Per.* Ande us  
De cada instant mes sadoba.

*Chr.* Si així estàn, que ya que

*Gor.* Señor Pare, me bol creure  
deixèm estos tracalets  
perque ya me donen fástic.

*Per.* Y à mí me enfaden també

*Gor.* Y es predicar en desert,  
frase en que se espliquen ells

*Chr.* Si així deixèm el assumpte,  
mons Cosins no queden be.

*Gor.* Si ham de anar correchint  
de un paper, y atre paper,  
y ells seguixen à enbrutarne,  
en la vida acabarem.

*Per.* Despues de primeramente  
segonamente ya ixquè;  
tersiamente , y quartamente  
ya per ahí van corrent;  
quintamente , y sextamente  
tambè eixiràn , segons vech:  
conque aurèm de ser nosatros,  
suplefaltas de entremès;  
y el Señor Francisco Estevan  
de esta feta pert el pleyt,  
pues son set els seus Romansos,  
y así , segons van creixent:-

*Chr.* Què dirà un Pepo Canelles?  
Nelo , y Quelo? y tots aquells  
sis tan selebrats del Poble?  
Chirabolics el primer,  
Charpeta , Parranda , el atre  
Pocarropa , y el sansér  
Bufalampolla , y el noble  
Temporal : tots desendents  
de una Casa , de una ploma,  
de un tintér , y de un papér?  
Que encara , que dibèrs signe  
ha reynát entre tots ells,  
sen cada hù de son temple,  
y tots de un bentre , no es  
desdoro en lo tronc de un abre  
una rama de mal señ.

*Per.* Digo , y alse el dit qui siga,  
y que diga , yo estic net  
de oro , básto , espasa , ò copa,  
que clar li diré , que ment.

*Chr.* Adulterats Sento , y Tito!  
Sento , y Tito contrafets!  
Els dos aborrits del Poble!  
No señor , sinse remey  
à Valensia à beure Festes,  
y ben informats , despues  
una Relació curiosa  
de tot rasgo se ha de fer,  
en que es vecha lo formál  
per lo mateix estilét,  
y que entenga tot lo Poble,  
que ha estat engañát.

*Per.* A ells,  
que yo també sabré entonses  
entrar per un costadét.

Ara el so Christofol pren un pol-  
vo : Goriet se torca la suór ; y  
Perelase posa tabaco, y foc en la  
pipa , pega quatre boconades , y  
luego seguixen en son intent.

*Chr.* Goriet , yo no tinc sosiego.

*Per.* Pues tots à una arramblèm.

*Chr.* Yo baste.

*Per.* Ya poques forses:

déixenos à mi , y à Goriet  
el assumpte , que à su tiempo:-

*Chr.* Tú qué sabs?

*Per.* Pénsa vosté,

que perque soc Perelase,  
deixaré yo de saber  
lo que pasa en los dos bolos?  
Pera qué son els papers  
aquells , que es dihuen Garsetes?

*Gor.* En ells se sab , y es deprén.

*Chr.* Yo els diré la veritat.

*Per.* Amarga.

*Chr.* Daré consells.

*Per.* Diners volen.

*Chr.* De este modo

mes els lluiría el pel.

*Per.* Encara els vol mes lluits  
quant tots van tan relluents  
de or , de plata , brodadures,  
risos , flocs , tálco , y choyells?  
Papagallo , y qué regalo!  
Va un home per lo carrer  
sempre en la montera en ma,  
pensantse , que tots arréu  
son Grandes de quinta clase:  
y que es éste , Cavallers?

*Chr.* Vosté parle en cheneral,  
que ya se entenderá el dolent.

*Per.* Eixe persuadir es bo  
pera els homens de argument.

*Gor.* Sempre serás Perelase:  
pues qué per sert ya escrit res  
sobre recaure les Siensies  
en homens de ser jaés?

El saber no está acotát:  
quánts homens ya en rinconets,

que saben be lo que dihuen,  
sabent quant ya que saber?  
Y atres dient lo que saben  
apenes mastegadèt,  
se colen els millors puestos?  
**Per.** Y també per lo mateix  
estic mirant tot lo Poble  
perint, y al ultim estrèm.  
**Chr.** Per tots termes està mal.  
**Gor.** Pero en tots estats se veu  
miseria, y lujo hermanats.  
**Per.** Pues tots han de menester  
quatre diners pera un rollo,  
mes la moda sempre en peu.  
Y si les cañes chillären  
com els violins, Goriet,  
qué musiques en les tendes?  
Aixó seria un plaér.  
**Chr.** O, llástima irremediable!  
**Per.** Unfle el que caiga.  
**Gor.** Perèt,  
com ya el mon tot es tramoya,  
y novetats, al intent  
he llechit en un Mercuri,  
que es vehuen à dos per tres  
uns monstruos, uns embrions,  
que ningú sab, ni els entén;  
ya qui els diu Ermofrodites:  
ni homens, ni dones, no res.  
**Per.** Y eixos animals disformes  
per ahon se crien, Goriet?  
**Gor.** En un lloc, que es diu Pahls  
per les Indies de ahon estém.  
**Per.** Molt se sab llechìn Garsetes.  
**Gor.** Un atra porta un casét,  
que ha sosuit en la China:  
corrien sent, ò dosents  
per alcansar una Fama,  
que volaba per son peu.  
Tots pensaben agancharla,  
pero al ultim guañá el pleyt  
un parla enbalde, un parranda  
entre tants homens sapients:  
Uns dien, que per empeños,  
atres dien per diners.  
Pero luego ixquè en Pasquí  
montada sobre un Burrèt

la Fama, y per desifráro,  
dia asò en quatre versets:  
„Todo el mundo calle el pico  
„al ver la Fama asnalmente,  
„porque ya ordinariamente  
„carga con ella un Borrico.  
**Per.** Ves, pela eixe colomí.  
**Gor.** Què bascollada, Perèt!  
**Chr.** Aixó es conta en temps de Torres.  
**Per.** Aixó pasa ya en tots temps.  
**Gor.** També amaneixen en Londres  
en Lenguadoc, y en lo Trenc  
atre modo de animals,  
que als homens maten.  
**Per.** Collèt!  
Pues què els auràn fet los homens?  
**Gor.** Si ells no foren uns chiulets,  
be tindrien mes pesetes.  
**Chr.** Y no auria tants de pleyts.  
**Gor.** Mes, si es moda rigurosa  
el anà afaytadets,  
llepadets, plenets de olor,  
risadets, entonadets;  
gastant ya mes en agulles,  
en polvos, floquets, y seu,  
espillets, aygues de flors,  
anells, espalmadorets,  
en dolsets, y llepolies,  
que les dones: qué han de fer  
elles sino aporrecharlos,  
y en prensa esprimirlos be?  
**Per.** En molta marsialitat  
porten uns casaquinetes  
de un pam de roba, y fent lant  
per les plases, y carrers,  
per Iglesias, y tertulies  
van sempre: à los pies de ustè.  
Señorita, ustè me mande,  
sabe ustè, que... ya sebè...  
y tot asó fent figures,  
doblantse de chenollets,  
caentse à una part, y à atra,  
sostenintse en un chunquét  
figureta de bengala:  
les Dametes què han de fer?  
**Gor.** En primer lloc la riseta,  
en segon lloc el desdèn,

en terser lloc la estraçsió,  
y despues burlarse dells.  
*Per.* Pues los Dons Juanes capaos,  
què gust donen plens de pells  
de gat, de conill, ò llebre  
en capes, y capotets  
de jaque à lo amartelao!  
Uns sombreros redonets  
en dit, y mich de copeta  
com una post de Fornèr  
rodantlos per la mollera  
com rodamonts de paper.

*Gor.* Y estos chichis fandanguillos  
no es desengañen!

*Per.* Prou es  
ensomiar modes nobes  
del Prusiano, del Inglés,  
del Tripuli, Turc, Marrueco;  
mes, del Español no res,  
pues sols lo ridicul campa  
per ser moda en Carraixèt.

*Gor.* Y encara veent, que es chiulen,  
responen molt satisfets:

Señor, que las Damas visten...  
Señor, que gustan tambien...  
Señor, que el usar las modas...  
Señor, que es presiso que...  
Señor, vostès son uns Betsos,  
si alegar bolen tals drets;  
pues la Dona es animal,  
que ni té drèt, ni rebès,  
sens pensar mes, que en compondres  
per pareixer à tots be:  
Y per lo tanto es bergoña,  
que un home à qui Deu lafèt  
pera modelo de honor,  
pera compàs, y nivell  
de respecte, de chuì,  
y de ser en tot perfèt:  
se anonade, se afemine  
tan ignominiosament.

*Per.* La sanc se chela en les benes,  
contemplant aixó no mes.

*Gor.* El càs es, que en tanta broma  
ningù tè quatre diners  
pera fer cantar à un Segó:  
amics, yo asó no hoentenc.

*Entra un home en la Siutat,*  
y si es pert en un carrer,  
pera poder pendre el fil,  
li ha de costar dar diners  
à hù, que el guie hasta la plasa,  
siga chic, ò siga bell.  
Si fá llechir à un cantò  
de la Comedia el paper  
à un Estudiant, paga moro  
lomeñs, lomeñs un quartèt.  
A un Chiquèt de Sen Visent  
de preguntarli no mes:  
Chic, ya Misa? Ma à la bosa,  
y à la caixeta un dinèr.  
Padrí de batech, ò nobia  
el puto que ho bullga ser,  
pues se tiren tants damunt  
de Escolàns, Escolanets,  
platerets, capses, caixetes,  
y atres títaros à un temps,  
que el deixen à un home eixùt  
de bollchaques, y secrets.  
Despues à la porta aguarda  
un escuadrò de infantets  
cridant: A mi so Padrí,  
tire arrebató un puñ plé:  
y es mou tal dansa de arraps,  
de calbots, y puntapeus,  
que es queda un home aturdit:  
Chermàns, pues asò què es?  
es abundancia, ò miseria!  
Yo creuré, que es fam à reu,  
y que la causa es la gala  
en qui pot, y en qui no té.

*Gor.* Tot ho solapa la moda;  
lo drèt ha de ser rebès,  
dalt lo baix, lo de dins fora,  
y ha de ser, lo que no es.

*Per.* Hasta el Sol els dona pena,  
pues de roba els Mercaders  
tant encortinen les portes  
de enserats, y de escachets,  
de banderes, y pencholls,  
que dins no els vorás à ells;  
de modo, que el llens de casa  
pareix la tela de Utréc,  
y un paño de San Fernando

el paño gros borreguér:  
be que ya se han correchit,  
y se pasò lo que fue.

*Chr.* Y nosotros, poc à poc,  
també de ralla pasém,  
pues molt engolosinats  
casi ham deixat el intent.

*Per.* Ya no faltará qui diga:-

*Gor.* Si el assumpte que ham mamprés  
fora sols per una idéa,  
en atres punts aderents  
no deuriem tant detindres,  
pues lo primer es primer;  
pero com ya en les tertulies  
se trata de tot arréu,  
pues se componen de cartes,  
papeletes, y villets,  
que porten els que assistixen,  
toquen dibersos extrems,  
y del hù pasen al atre  
parlant dell lo presis temps:  
Nosotros formém tertulia,  
varios assumptes toquém,  
conque el que posará tacha:-

*Per.* Será perque no ho entén.

*Gor.* Per ultim, el temps se acurta.

*Chr.* Pues à seguir el intent.

*Gor.* Pare, en lo que vosté pènsa,  
sò de contrari parér:  
aném, y vechám les Festes,  
torném à casa contents,  
y Sento, y Tito, que parlen  
hasta que no puguen mes.  
Deixémse de frioleres,  
pues los homens eminentes  
ya han conegut, que els conseptes,  
estil, y termes de aquells,  
de mil llehues se coneixen  
diferents dels contrafets.

*Per.* Com lo Bou viu, al pintat:  
com una milocha, à un vell;  
com un Elefant, à un carro;  
com un nap, à un insensér;

com un Canonche, à una Churr  
com un Motilò, à un Beixell;  
com el Riu, al As de copes;  
com un piquibòl, à un lleu;  
com un Moro, à un tres enrral  
y com un tonto, à un discret,  
del mateix modo semechen  
de aquells à estos dos els fets,  
pues no es pera caps redóns  
els rahonaments prudents:

*Chr.* Fasáu pues, lo que bullgau.

*Per.* Déixenos estar vosté,  
y vorá com farém cosa,  
que tots quedaràn contents:  
Goriet tocarà les tecles,  
yo el Orgue li mancharé,  
y entre els dos farém la tela,  
ell Ofisial, yo Aprenent.

*Gor.* No fas conte yo, que tú  
entres à la part en rés.

*Per.* So Goriet, vosté es el A  
y sols me contentaré  
en que, com à Llisensiado,  
compongues un Paperét.

*Gor.* De què?

*Per.* Una coseta bona,  
vervo gracia, un Romansét  
de les coses mes notables  
de Valensia, y Ribaléts;  
pues sent el blanc de la Festa  
Chermanét per Paysanét,  
à tot Valensia nos toca  
la alegria, gracia à Deu,  
y per lo tanto, es presis  
fer à la Patria un loorét.

*Gor.* Conforme els daus pintará

*Chr.* Es presis dar à saber:-

*Gor.* Pues, Pare, à dispondre co  
y à Valensia. *Chr.* Si, Gor

*Per.* El Románs con Castellano  
y que estiga saladét.

*Gor.* Yo tel promét, Perelase.

*Per.* Com vosté es christiá, que ho

*Con las Censuras debidas, y Licencias necesarias.*

En Valencia: Por Joseph Estevan, Plaza del Horno de S. Andrés. Año 17

nicolau primitiu

valencia-espanya

